

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

FRELSENDE FILM, DEN

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Den frelsende Film

Kærligheds-
Roman

i 3 Akter
50 Afdel.

I
Hovedrollen **Ebba Thomsen-Lund**

Instruktion: **Holger-Madsen**

Optaget af

Nordisk Films Comp.

Denne Film er lige saa fængslende og underholdende, som den er ejendommelig og fremmedartet. Den fører os ind i en Verden, vi ellers ikke kender, nemlig ind bag Filmsatelierets mystiske Glasvægge! Og den fortæller os Filmsprimadonnaens Kærlighedsroman, opruller for os den spændende Kamp, Rivalerne udkæmper for hendes Skyld, og forbavser os ved sin Originalitet og sin særegne Mystik!

PERSONERNE:

Ilse Weilbach, Filmsskuespillerinde Fru *Ebba Thomsen-Lund*.
 Ferd. Evers | Filmsskuespillere | . Hr. *Hugo Bruun*.
 Arthur Thorn | | Hr. *Robert Schmidt*.
 Franz Schmidt, Instruktør Hr. *Alf Blütecher*.
 Bauer, Regissør Hr. *Fr. Jacobsen*.

AFDELINGERNE:

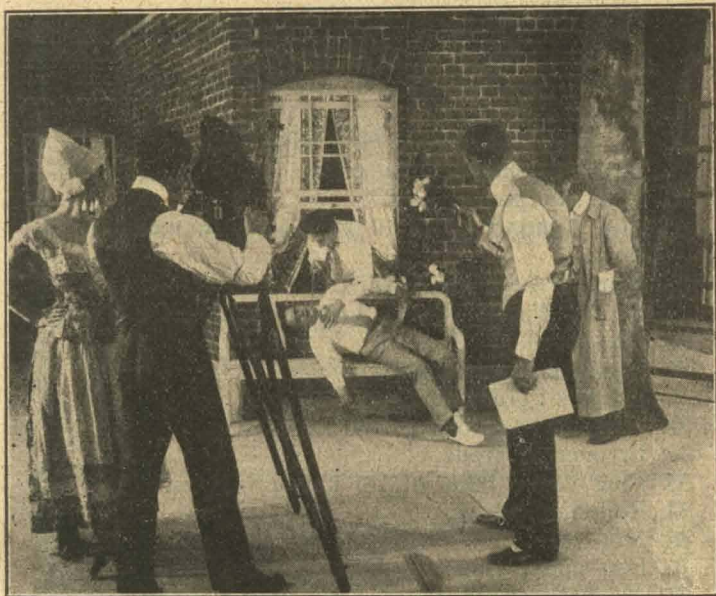
1. Paa Filmsatelieret.
2. Der ventes paa Primadonnaen.
3. Ferd. Evers, Primadonnaens Kæreste.
4. Der prøves.
5. En Kærlighedsscene.
6. »Det er altfor stærkt!«
7. Den uhyggelige Mordscene indøves.
8. De tre Rivaler.
9. Afvist.
10. En Hævn.
11. Primadonnaen i sit Omklædningsværelse.
12. En lille tête-à-tête.
13. »De skulde sige hende det!«
14. »Filmsinstruktøren vil tale med mig.«
15. Ferd. Evers gemmer sig bag Skærmen.
16. En Kærlighedserklæring.
17. Den lille Cigarstump!

18. Tableau!
19. »Hvorfor udleverer De min Kærlighed til Spot?«
20. En Kamp paa Liv og Død.
21. En nedrig Plan opstaar hos Arthur Thorn.
22. I Frk. Iles Hjem.
23. »Vi burde gøre ham en Undskyldning.«
24. Til Prøve nogle Dage efter.
25. Den skærmende Dør.
26. »Jeg kommer hjem til Dem i Aften med en ny Rolle.«
27. Samme Aften hos Ferd. Evers.
28. Arthur Thorn stjæler Lømmetørklædet og Gardinsnoren.
29. Et sikkert Skjulested.
30. Ilse hos Ferd. Evers.
31. »Jeg skal telefonere efter en Bil.«
32. Et uventet Møde.
33. »Jeg vidste ikke, at De havde Gæster.«
34. Rollen afleveres.
35. Mordet!
36. Den næste Dag paa Filmsatelieret.
37. Avisnotitsen.
38. Politiet indfinder sig.
39. »Jeg har Ordre til at arrestere Dem.«
40. »Kunde det ikke være et Skinsygedrama?«
41. De fældende Beviser.
42. Regissøren arbejder.
43. Ejuiet til Tændstikæsken.
44. »De er anholdt.«
45. Hos Direktøren for Filmsselskabet.
46. Filmen hentes frem.
47. I Retssalen.
48. »Den frelsende Film!«
49. Tilstaaelsen.
50. Ende.

A/S FOTORAMA

ejer Filmen, saavel som dens Paket- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret. Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.

Filmsprimadonnaen, Frøken Ilse Weilbach, er paa samme Tid Genstand for tre Mænds Kærlighed. Hun er forlovet med Filmens Førsteelsker, Ferdinand Evers, og blandt hendes Tilbedere er Instruktøren Franz Schmidt og Skuespilleren Arthur Thorn. Den sidste har i længere Tid lidt af ulykkelig Kærlighed til Ilse, men hun har bestandig afvist hans Eiterstræbelser. Da han omsider bliver klar over, at han intet Haab maa gøre sig, gribes han af en Lyst til at gøre ondt. Han opsøger Franz Schmidt og tilraader ham at tilstaa sin Kærlighed for Ilse. Instruktøren, der opfatter Raadet som givet af en Ven, bestemmer sig virkelig til at gaa til Ilse Weilbach. Han finder hende i hendes Garderobe. I stilfærdige Vendinger skildrer han sine Følelser for hende, men hun kan kun svare ham, at hun holder nok af ham som en Ven, men hun elsker ham ikke. Midt i Samtalen træder pludselig Ferdinand Evers frem bag en Skærm, hvor han har holdt sig skjult. Han udlær den ulykkelige Franz Schmidt, der bliver forbitret over, at hans Kærlighed saaledes gøres til Genstand for Spot, og kaster sig i Raseri over sin lykkeligere Medbejler. Ilse Weilbach maa tilkaldé Hjælp for at afværge en Ulykke. Senere angrer hun, at hun uden egentlig at have det til Hensigt har krænket Franz Schmidts Følelser, og hun beslutter ved første Lejlighed at bede ham om Tilgivelse.

Arthur Thorn, der har været Vidne til hele Begivenheden,

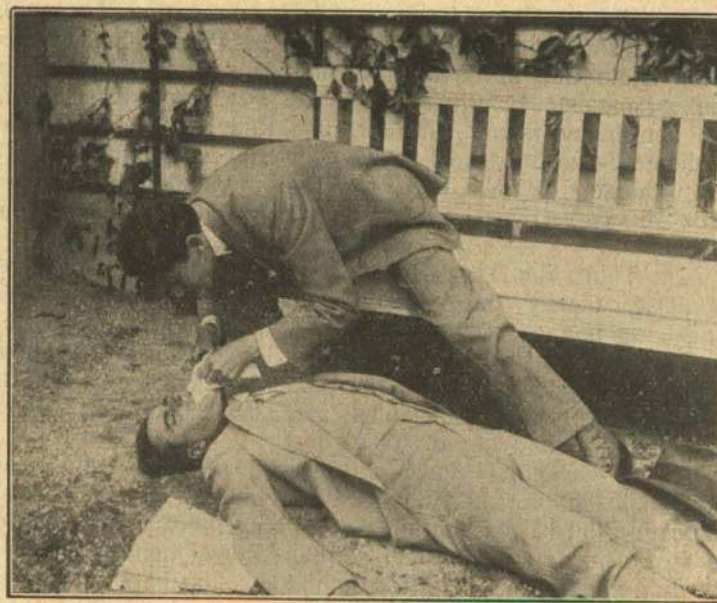

har allerede paa dette Tidspunkt fattet en Plan til at skaffe sig af med begge sine Medbejlere. Nogle Dage senere aftaler Instruktøren og Ferdinand Evers et Møde i denne sidstes Hjem for i Fællesskab at indstudere en ny Rolle. Dette erfarer Arthur Thorn, og han bestemmer at udnytte denne Chance til Iværksættelsen af sin Plan.

Morgenen efter, at Franz Schmidt har været hos Ferdinand Evers, findes denne liggende død i Haven foran sit Hus. Han er kvalt ved Hjælp af en Strikke, dannet af en Gardinbøjle. I Ligets Nærhed finder man et Lommetørklæde, i Hjørnet mærket med Bogstaverne F. S. En Undersøgelse giver til Resultat, at Gardinbøjlen maa være fjernet fra Instruktørens Værelse paa Optagelsesteatret, og Franz Schmidt tilstaar selv, at det fundne Lommetørklæde har tilhørt ham. Ved at afhøre forskellige blandt Filmsselskabets Personale, blandt andre Arthur Thorn, danner Politiet sig den Formodning, at et Skinsygedrama er bleven udspillet, inden Mordet har fundet Sted, og Franz Schmidt arresteres som mistænkt for Forbrydelsen.

Ilse Weilbach føler imidlertid, at han er uskyldig; hun mindes, at det oprindelig er hende, der er Skyld i hans Ulykke nu, og hun lover sig selv, at hun vil gøre alt, hvad der staar i hendes Magt for at frelse ham, for saaledes at gøre Bod for den Haan, hun i sin Tid tilføjede ham. En Tilfældig-

hed henleder hendes Mistanke paa Arthur Thorn, og hun husker samtidig, at hun, Ferdinand Evers og Arthur Thorn for kort Tid siden har spillet sammen i en Film, i hvilken der netop skete det, at Arthur Thorn, der spillede Rollen som den forsmaaede Frier, strangulerede Ferdinand Evers, som var den begunstigede Tilbeder. Ilse falder paa den Tanke, at denne Scene maaske kan have inspireret Arthur Thorn til hans Udaad, og hun udvirker Politimyndighedernes Tilladelse til ved en Overrumpling at forsøge at faa Thorn til tilstaa.

Da Thorn den Dag, Retsforhandlingerne tager deres Begyndelse, træder ind i Forhørsalen, bliver der pludselig mørkt, og paa et udspændt Lærred vises Filmen, hvori han for faa Dage siden spillede Skurkens Rolle. Synet af Filmens Billeder virker paa Arthur Thorn, som om han blev Vidne til sin egen Forbrydelse, og han tilstaar, at han har forøvet Mordet paa Ferdinand Evers.

Franz Schmidt erfarer efter sin Løsladelse, at det er Ilse Weillbach, der har udvirket Tilladelsen til at vise den fældende Film i Retssalen og derved har fremtvunget den virkelige Forbryders Tilstaaelse, og han tilgiver hende det onde, hun har gjort ham. Til Gengæld rækker hun ham sin Haand for Livet.

Biograf-Theatret

Fjerritslev

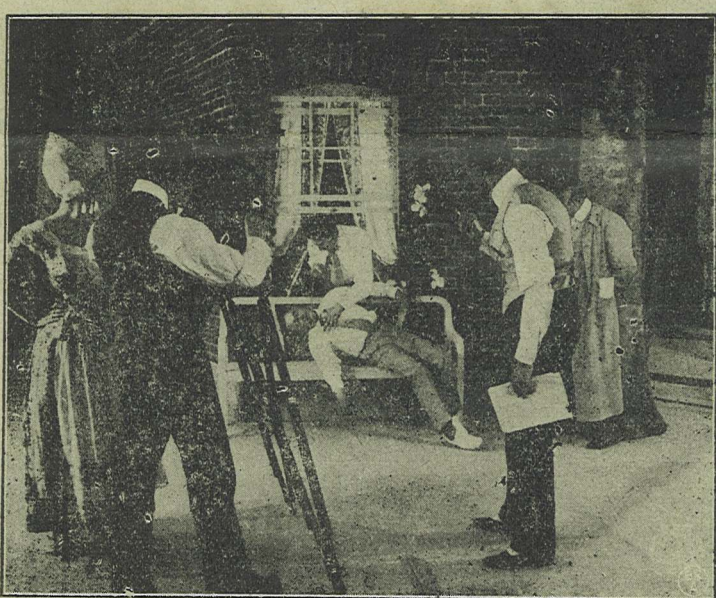
Freitag den 17. August Kl. 8½.
Søndag den 19. August Kl. 5, 7½ og 8½.

Den frelsende Film.

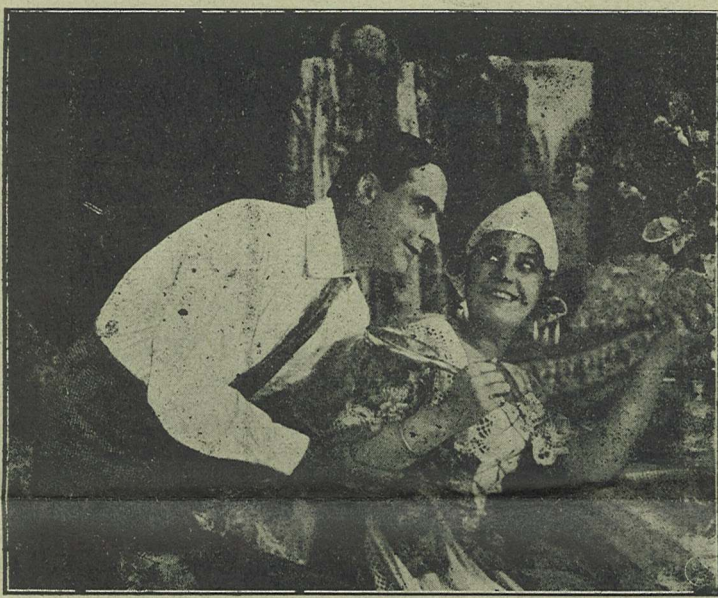
Kærlighedsroman i 3 Akter, 50 Afd.

Instruktion: Holger Madsen. — Optaget af Nordisk Films Compagni.

I Hovedrollen
Fru Ebba Thomsen-Lund.

Denne Film er lige saa fængslende og underholdende, som den er ejendommeligt og fremmedartet. Den fører os ind i en Verden, som vi ellers ikke kender, nemlig ind bag Filmsatelierets mystiske Glasvægge. Og den fortæller os Filmsprimadonnaens Kærlighedsroman, opruller for os den spændende Kamp, Rivalerne udkæmper for hendes Skyld. og forbauser os ved sin Originalitet og sin særegne Mystik.

Personerne.

Ilse Weilbach, Filmsskuespillerinde . . .	Fru Ebba Thomsen-Lund.	
Ferd. Evers	} Filmsskuespillere {	Hr. Hugo Bruun.
Arthur Thorn		Hr. Robert Schmidt.
Franz Schmidt, Instruktør	Hr. Al Blütecher.	
Bauer, Regissør	Hr. Frederik Jacobsen.	

Afdelingerne.

Paa Filmsatelieret
Der ventes paa Primadonnaen
Ferd. Evers, Primadonnaens Kæreste
Der prøves
En Kærlighedsscene
„Det er altfor stærkt!“
Den uhyggelige Mordscene indøves
De tre Rivaler
Afvist
En Hævn
Primadonnaen i sit Omklædningsværelse
En lille tete-à-tete
„De skulde sige hende det!“
„Filminstruktøren vil tale med mig“
Ferd. Evers gemmer sig bag Skærmen
En Kærlighedserklæring
Den lille Cigarstump
Tableau!
„Hvorfor udleverer De min Kærlighed til Spot?“
En Kamp paa Liv og Død
En nedrig Plan opstaar hos Arthur Thorn
I Frøken Ilsøes Hjem
„Vi burde gøre ham en Undskyldning“
Til Prøve nogle Dage efter
Den skærmende Dør
„Jeg kommer hjem til Dem i Aften med en
en ny Rolle“

Samme Aften hos Ferd. Evers
Arthur Thorn stjæler Lommestørklædet og Gærdinsnoren
Et sikkert Skulested
Ilse hos Ferd. Evers
„Jeg skal telefonere efter en Bil“
Et uventet Møde
„Jeg vidste ikke, at De havde Gæster“
Rollen afleveres
Mordet!
Den næste Dag paa Filmsatelieret
Avisnotitsen
Politiet indfinder sig
„Jeg har Ordre til at arrestere Dem.“
„Kunde det ikke være et Skinsygedrama?“
De fældende Beviser.
Regissøren arbejder.
Etuiet til Tændstikæskan.
„De er anholdt.“
Hos Direktøren for Filmsselskabet.
Filmen hentes frem.
I Retssalen.
„Den frelsende Film“.
Tilstaaelsen.
Ende.

Maxi skal giftes.

Muntre Kapitler af en fetøret Films-Skuespillers Liv.

Ak ja! Det er ikke altid lige yndigt at være berømt! Navnkundigheden kan somme Tider virke mildest talt generende — det maa den populære Filmør Hr. Maxi bekende.

Hans Hjerter banker for Tiden heftigt for en rig Amerikanerinde, og Aviserne kan allerede bringe smaa indiskrete Notitser om Parrets nærforestaaende Forlovelse . . . da pludselig det hele forpures paa en for Maxis Renomme højest kompromitterende Maade.

Det kommer nemlig for en Dag, at hans Hjerter allerede har banket for adskillige andre Femininer — og det paa en meget resultatrig Vis — og denne Afsløring, som virker stærkt afsvælgende paa Amerikaner-Missen, sker ene og alene paa Grund af Maxis enorme Popularitet.

Til dette Program har Censuren forbudt Børn Adgang.

Den frelsende Film.

Personerne:

Ilse Weilbach, Filmsskuespillerinde.....	Frk. Ebba Thomsen
Ferd. Evers } Filmsskuespillere.....	Herr. Hugo Bruun
Arthur Thorn }	Herr Robert Schmidt
Franz Schmidt, Instruktør.....	Herr Alf Blütecher
Bauer, Regissør,.....	Herr Fr. Jacobsen.

Filmsprimadonnaen, Frøken Ilse Weilbach er paa samme Tid Genstand for tre Mands Kærlighed. Hun er forlovet med Filmens Førsteelsker, Ferdinand Evers, og blandt hendes Tilbedere er Instruktøren Franz Schmidt og Skuespilleren Arthur Thorn. Den sidste har i længere Tid lidt af ulykkelig Kærlighed til Ilse, men hun har bestandig afvist hans Efterstræbelser. Da han omsider bliver ^{klar} over, at han intet Haab maa gøre sig, gribes han af en Lyst til at gøre ondt. Han opsøger Franz Schmidt og tilraader ham at tilstaa sin Kærlighed for Ilse. Instruktøren, der opfatter Raadet som givet af en Ven, bestemmer sig virkelig til at gaa til Ilse Weilbach. Han finder hende i hendes Garderobe. I stilfærdige Vendinger skildrer han sine Følelser for hende, men hun kan kun svare ham, at hun holder nok af ham som en Ven, men hun elsker ham ikke. Midt i Samtalen træder pludselig Ferdinand Evers frem bag en Skærm, hvor han har holdt sig skjult. Han udler den ulykkelige Franz Schmidt, der bliver forbitret over, at hans Kærlighed saaledes gøres til Genstand for Spot, og kaster sig i Raseri over sin lykkeligere Medbejler. Ilse Weilbach maa tilkalde Hjælp for at afværge en Ulykke. Senere angreer hun, at hun uden egentlig at have det til Hensigt har krænket Franz Schmidts Følelser, og hun beslutter ved første Lejlighed at bede ham om Tilgivelse.

Arthur Thorn, der har været Vidne til hele Begivenheden, har allerede paa dette Tidspunkt fattet en Plan til at skaffe sig af med begge sine Medbejlere. Nogle Dage senere aftaler Instruktøren og Ferdinand Evers et Møde i denne sidstes Hjem for i Fællesskab at indstudere en ny Rolle. Dette erfarer Arthur Thorn, og han bestemmer

at udnytte denne Chance til Iværksættelsen af sin Plan.

Morgenen efter at Franz Schmidt har været hos Ferdinand Evers findes denne, liggende død, i Haven foran sit Hus. Han er kvalt ved Hjælp af en Strikke, dannet af en Gardinbøjle. I Ligets Nærhed finder man et Lommetørklæde, i Hjørnet mærket med Bogstaverne F.S. En Undersøgelse giver til Resultat, at Gardinbøjlen maa være fjernet fra Instruktørens Værelse paa Optagelsesteatret, og Franz Schmidt tilstaar solv, at det fundne Lommetørklæde har tilhørt ham. Ved at afhøre forskellige blandt Filmsselskabets Personale, blandt andre Arthur Thorn danner Politiet sig den Formodning, at et Skinsygedrama er bleven udspillet, inden Mordet har fundet Sted, og Franz Schmidt arresteres som mistænkt for Forbrydelsen.

Ilse Weilbakk føler imidlertid, at han er uskyldig; hun mindes, at det oprindeligt er hende, der er Skyld i hans Ulykke nu, og hun lover sig selv, at hun vil gøre alt, hvad der staar i hendes Magt for at frelse ham for saaledes at gøre Bod for den Haan, hun i sin Tid tilføjede ham. En Tilfældighed henleder hendes Mistanke paa Arthur Thorn, og hun husker samtidig, at hun, Ferdinand Evers og Arthur Thorn for kort Tid siden har spillet sammen i en Film, i hvilken der netop skete det, at Arthur Thorn, der spillede Rollen som den forsmaaede Frier, strangulerede Ferdinand Evers, som var den begunstigede Tilbeder. Ilse falder paa den Tanke, at denne Scene maaske kan have inspireret Arthur Thorn til hans Udaad, og hun udvikler Politimyndighedernes Tilladelse gjil ved en Overrumpling at forsøge at fæe Thorn til at tilstaa.

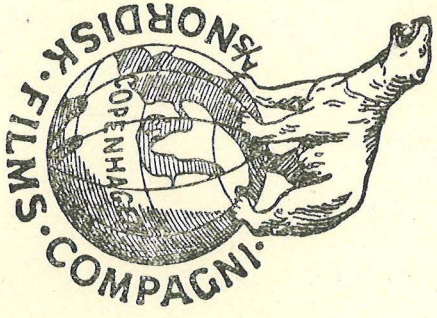
Da Thorn den Dag Retsforhandlingerne tager deres Begyndelse, træder ind i Forhørsalen, bliver der pludselig mørkt, og paa et udspændt Lærred vises Filmen, hvori han for faa Dage siden spillede Skurkens Rolle. Synet af Filmens Billeder virker paa Arthur Thorn, som om han blev Vidne til sin egen Forbrydelse, og han tilstaar, at han har forevet Mordet paa Ferdinand Evers.

Franz Schmidt erfarer efter sin Løsladelse, at det er Ilse Weilbach, der har udvirket Tilladelsen til at vise den fældende Film i Retssalen og derved har fremtvunget den virkelige Forbryders Tilstaaelse, og han tilgiver hende det onde, hun har gjort ham. Til Gengæld rækker hun ham sin Haand for Livet.

.....

Faint, mirrored text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through. The text is mostly illegible but seems to contain names and possibly dates.

D a s l e b e n d e P h a n t o m .

Die Tragödie eines Filmschauspielers.

Personen:

Ilse Weilbach, Filmschauspielerin.....	Ebba Thomsen	
Ferd. Evers	} Filmschauspieler.....	Hugo Bruun
Arthur Thorn		Robert Schmidt
Franz Schmidt, Oberregisseur.....	Alf Blütecher	
Wiegand, Regisseur.....	Frederik Jacobsen.	

Fieberhafte Tätigkeit und reges Leben herrschen in einer der grössten Filmfabriken der Welt. Auf dem Hof drängt sich das Heer der Statisten, teilweise im Strassenanzug, teilweise in phantastischen Kostümen. Autos lassen ihre warnenden Rufe ertönen, und die Zimmerleute schleppen die Kulissen und Dekorationsgegenstände aus den Ateliers in den Garten und aus dem Garten in die Ateliers wieder zurück. Auf dem flachen Dache eines der grösseren Aufnahmegebäude, von dem man einen herrlichen Blick über weisse Villen und blaue Wälder hat, ist ein kleines Dorf errichtet worden. Die Schauspieler, allen voran Arthur Thorn, umdrängen den Oberregisseur Franz Schmidt, der seine letzten Anweisungen für die bevorstehende Aufnahme erteilt. Leider lassen Ferdinand Evers und die Kinokönigin Ilse Weilbach, in deren Händen die führenden Rollen liegen, auf sich warten. Franz Schmidt nimmt zunächst die Massenszenen auf, die den Film, ein grosses völkisches Schauspiel, einleiten sollen. Endlich kündigt ein lautes Autosignal auf dem Hofe die Ankunft der Erwarteten an. Franz Schmidt empfängt Ilse Weilbach, eine bildschöne, begabte, junge Schauspielerin mit lächelndem Vorwurf und mahnt zur Eile. Bei ihrem Anblick leuchtet es in seinen Augen glücklich auf. Ilse hat es nicht gesehen, ihr Herz gehört dem ersten Liebhaber Ferdinand Evers, und nur für ihn hat sie Gedanken und Blicke. Auch Arthur Thorn hat die junge Künstlerin liebgewonnen, und auch er bewirbt sich vergebens um ihre Gunst. Die Gefühle, die er infolge seines Unglücks empfindet, stimmen merkwürdig mit dem Wesen des Films überein, in dem er die Intrigantenrolle zu geben hat. Der Inhalt des Aktes, den Franz Schmidt abkurbeln lässt, ist

im wesentlichen ein Mord, begangen in zügelloser Eifersucht. Evers und Ilse treffen sich auf einer Bank vor einem Bauernhause. Evers bewirbt sich um die Geliebte und erhält ihr Jawort mit einem langen, leidenschaftlichen Kuss. Dann verlässt ihn die Braut, und er träumt ihr mit stillem Lächeln nach. Ohne dass er es bemerkt, beugt sich Arthur Thorn aus dem Fenster und wirft ihm die tödliche Schlinge um den Hals, ihn erbarmungslos erwürgend. Ilse und ihr Partner spielen mit einer so überzeugenden Leidenschaft und Arthur Thorn zeigt eine so wilde Dämonie, dass die Zuschauer ihres Spiels, vor allem der Oberregisseur selbst, sich eines Grauens nicht erwehren können. Nach der Aufnahme versucht Arthur Thorn noch einmal, Ilse umzustimmen, erhält aber diesmal eine sehr demütigende Zurechtweisung. In der Erbitterung darüber möchte er auch gern einen Anderen der gleichen Erniedrigung aussetzen. Er begibt sich zu dem Oberregisseur, den er allein und in ziemlich verstörter Verfassung findet. Er ahnt sogleich, dass es die Liebe zu Ilse ist, die ihn so quält, und er gibt vor, dass Ilse Weilbach ihre Beziehungen zu Evers abgebrochen habe und für ihn, Franz Schmidt, alle Veranlassung zur Hoffnung sei. Franz Schmidt schenkt diesen Worten nun zu gern Vertrauen und entschliesst sich, Ilse sofort aufzusuchen und um ihre Hand zu bitten, noch ehe ein Anderer ihm zuvorkommt. Ilse hält sich in diesem Augenblick in ihrer Garderobe auf, wo Evers ihr, verliebt und heiter, Gesellschaft leitet. Als Franz Schmidt an die Tür pocht, fahren beide erschrocken auseinander, und da das Zimmer keinen anderen Ausgang hat, verbirgt die Schauspielerin ihren Freund hinter dem Wandschirm. In diesem Versteck wird Evers Zeuge der Unterredung zwischen Ilse Weilbach und dem Oberregisseur, der ihr in sehr innigen Worten seine Liebe gesteht und die Antwort erhält, dass Ilse ihn wohl hochachten, jedoch mit einer härteren Neigung nicht beglücken könne. Ferdinand Evers findet diese ganze Auseinandersetzung unbeschreib-

lich komisch. Zunächst kämpft er mit seinem Lachreiz, dann jedoch vermag er sich nicht mehr zu beherrschen und lässt seiner übermütigen Stimmung freien Lauf. Franz Schmidt sieht plötzlich, aus seinem Kummer jäh aufgeschreckt, in ein Paar spöttisch belustigter Augen. Eine wilde Wut erfasst ihn. Er stürzt sich auf den, der es wagte, die heiligsten und keuschesten Gefühle eines Mannes in den Staub der Lächerlichkeit zu ziehen, und schmettert ihn zu Boden. Nur mit Mühe werden die beiden Gegner auseinandergerissen. Bald drängt sich das ganze Personal um den Regisseur, mit neugierigen und interessierten Blicken. Schmidt, noch immer schwer atmend, streift Ilse Weilbach mit einem verächtlichen Blick. "Also das ist die Achtung und Freundschaft, die Sie für mich hegen", fragt er sie erbittert.

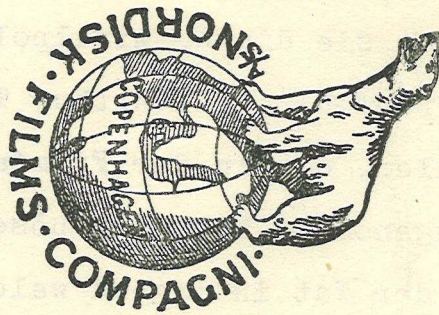
Nach dem Vorfall, den selbst Ilses demütige Bitte um Verzeihung nicht aus der Welt zu schaffen vermag, flackern die, unter gesellschaftlicher Konvention verborgenen, Leidenschaften nur noch heftiger auf. Arthur Thorn wird immer mehr ein Sklave seiner Eifersucht, und als er durch Zufall von einer Zusammenkunft Ilses und Ferd. Evers' hört, fühlt er sich zu einem Entschluss getrieben, der sich schon lange in seiner Seele regte. Was er im Film gespielt hat, will er in das Leben übertragen, und der Zufall kommt ihm zu Hilfe. Die gespielte Szene wiederholt sich im wirklichen Geschehen. Ilse und Evers sitzen plaudernd auf einer Bank vor seinem Hause, dann verlässt die Schauspielerin ihren Freund, und Evers träumt glücklich vor sich hin. In diesem Augenblick erscheint Arthurs drohendes Gesicht am geöffnetem Fenster dicht über ihm; eine Schnur hält er in der zitternden Hand. Als am nächsten Morgen der Ermordete aufgefunden wird, lenkt sich der Verdacht auf den Oberregisseur, dessen Taschentuch neben dem Toten liegt. Ausserdem hält Ferd. Evers ein Manuskript in den erkalteten Händen, das den Namenszug Schmidts trägt. Ein Schofför sagt aus, einen Herrn vor dem fraglichen Hause beobachtet zu haben, der sich offenbar sehr eilig entfernte. Die

(Das lebende Phantom)

-4-

Folge aller dieser Feststellungen ist eine Verhaftung des Oberregisseurs in der Filmfabrik, in der man erst durch die Zeitung von dem schrecklichen Ende Ferd. Evers erfahren hat. Während Arthur Thorn ängstlich bemüht ist, den Verdacht noch stärker auf Schmidt zu lenken, indem er von der Eifersuchtsszene in Ilse Weilbachs Garderobe erzählt, glaubt Ilse selbst unbedingt an die Unschuld des Verhafteten, und obschon der Gram um den Ermordeten in ihr wühlt, lässt sie doch nichts ungeschehen, Franz Schmidt, an dessen Unglück sie sich nicht schuldlos weiss, zu retten. In Begleitung eines Detektivs sucht sie noch einmal die Wohnung des Toten auf und findet unter der herabhängenden Gardine eine kunstvoll gearbeitete Streichholzschachtel mit dem Namen Arthur Thorns. An Hand dieses Beweisstücks versteht sie die Kriminalpolizei so sehr zu überzeugen, das ein Haftbefehl gegen Arthur Thorn erlassen wird. Obschon den Schauspielern, das in der Filmfabrik inzwischen Franz Schmidts Stelle eingenommen hat, das böse Gewissen quält, leugnet er hartnäckig, mit der Tat in irgend welchem Zusammenhang zu stehen. Ilse aber, die sich genau erinnert, mit welchem dämonischen Gesichtsausdruck Arthur Thorn einst seine Mordszene spielte, kommt auf den Einfahl, ihm dem lebenden Phantom, dem getreuen Abbild des Ermordeten gegenüberzustellen und ihn auf diese Weise zum Geständnis zu zwingen. Die Polizei, die sich nach Einsicht in die Plakate, der Logik dieser Forderung nicht verschliessen kann, willigt in den Versuch ein, und am festgesetzten Tage wird im Beisein des Gerichtshofes und der beiden Beschuldigten der Film vorgeführt. Die Wirkung ist eine entsetzliche, Arthur Thorn, der seine Tat lebendig werden sieht, und dessen dämonische Gedanken in Gespenster umgewandelt zu sein scheinen, bricht in einen Tobsuchtsanfall aus und legt, nachdem er sich wieder beruhigt hat, ein umfassendes Geständnis ab. Franz Schmidt erhält die Freiheit wieder und liest aus den glücklichen Augen Ilses, als sie ihn zum Ausgang der Verhandlung beglückwünscht, dass seine Zukunft sonniger sein wird, als es seine Vergangenheit war.

.....

Le film sauveur.

Personnages:

Yvonne Weil, actrice de cinématographe.....Mlle Ebba Thomsen
Fernand Briere).....M. Hugo Bruun
Arthur Lacrosse) acteurs de cinématographe...M. Robert Schmidt
François Hubbard, metteur en scène.....M. Alf Blütecher
Robin, régisseur.....M. Frederik Jacobsen

La prima donna du film Mlle Yvonne Weil est à la fois l'objet de l'amour de trois hommes. Elle est fiancée avec le jeune premier du film Fernand Briere et parmi ses adorateurs se trouvent le metteur en scène François Hubbard et l'acteur Arthur Lacrosse. Pendant longtemps M. Lacrosse a un amour malheureux pour Mlle Yvonne qui cependant lui a toujours refusé. Enfin lorsqu'il comprend qu'il n'a pas de chance il est saisi d'une envie irrésistible de faire du mal. Il va trouver François Hubbard et lui conseille d'avouer son amour à Yvonne. Mr Hubbard se décide vraiment à se rendre chez Yvonne suivant le conseil de son ami". Il la trouve dans son cabinet de toilette. Calme il lui explique ses sentiments, mais elle dit qu'elle a beaucoup d'amitié pour lui, comme pour un bon camarade, mais elle ne l'aime pas. Au beau milieu de l'entretien Fernand Briere s'élançe dans la chambre, où il a été caché derrière un paravent. Il se moque du malheureux François Hubbard, qui est furieux de ce qu'on rend ridicule son amour, et hors de lui de colère il se jette sur le rival favorisé. Pour empêcher un malheur Yvonne appelle au secours. Plus tard elle regrette sincèrement qu'elle a livré l'amour du François Hubbard à la risée, sans le vouloir, et elle se décide aussitôt qu'une occasion s'y présente, d'aller lui demander pardon.

Arthur Lacrosse ayant assisté à cette scène a déjà à cette époque formé un projet de se débarrasser de ses deux rivaux. Quelques jours plus tard Hubbard et Fernand se donnent rendez-vous à la maison

du Fernand, pour étudier ensemble un nouveau rôle. Arthur en est informé et se décide à profiter de cette chance pour l'exécution de son projet.

Le lendemain matin après le rendez-vous chez Brierre, celui-ci est trouvé mort dans son jardin. Il est étranglé au moyen d'une corde formée par un croissant. Près du corps on trouve un mouchoir avec les initiales F. H. Après une examination on constate que le croissant a été pris de la chambre du François Hubbard athéâtre de prise de vues, et François lui-même avoue que le mouchoir appartient à lui. En interrogeant Arthur Lacrosse et les employés du théâtre du film la police arrive à la conclusion, que c'est un drame de jalousie et François Hubbard est arrêté, soupçonné du crime.

Yvonne croit cependant en son innocence, elle se rappelle que c'est vraiment elle qui est la cause de son malheur. Alors elle se promet de faire tout son possible pour le sauver, et ainsi reparer ses torts envers lui. Par hasard ses soupçons se portent sur Arthur, elle se rappelle il n'y a pas longtemps qu'elle avait joué un film avec Fernand et Arthur,

Arthur, qui y jouait le rôle principal, étranglait Fernand qui était l'adorateur favorisé. Yvonne pense que cette scène peut-être a inspiré Arthur à sa crime atroce et elle obtient la permission de la police d'essayer forcer Lacrosse à avouer par surprise.

Quand Lacrosse entre la salle d'interrogatoire, on éteint la lumière et sur une grande toile on voit le film où Lacrosse a joué le rôle du malfaiteur. Les images font une grande impression sur lui, il lui semble qu'il assiste à son propre crime et enfin il avoue que c'est lui qui est l'assassin. De nouveau en liberté François Hubbard apprend que c'était l'idée d'Yvonne de présenter le film

Le film sauveur.

-3-

fatale dans la salle d'interrogatoire, et pour forcer le criminel à avouer. Alors il pardonne à Yvonne tout le mal qu'elle lui a fait subir, et elle de son côté lui donne sa main pour toute la vie.

Le film raconte
 l'histoire d'une femme qui a été
 accusée d'être la coupable d'un crime.
 Elle est emprisonnée et doit attendre
 son procès. Mais elle est innocente
 et elle se défend avec courage.

